రూమ్ టు లెట్

"రూమ్ టు లెట్" అని పెద్ద అక్షరాలతో యింగ్లీషులోనూ, "యీ మేడమీదిగది అద్దెకు యివ్వబడును" అని చిన్న అక్షరాలతో తెలుగులోనూ రాసి ఒక బోర్డు కనిపించింది. కావటానికి మేడే కాని నివసించటానికి యెక్కువ ఉపయోగంగా కనిపించలేదు నారాయణ మూర్తికి. చెన్నపట్నం అంటే ఇంకా బాగా అనుభవం లేదు కనక మంచి గది అంటూ తిరుగుతున్నాడు మూడురోజుల నుంచీ. యెక్కితే ఆ రోజు కది తొంభై తొమ్మిదోమేడ అవుతుంది, కొంతదూరం సాగిపోయిగూడా, మళ్ళీ యెందుకు పుట్టిందో కాని ఆ బుద్ధి, వెనక్కు తిరిగి వచ్చి సరాసరి మెట్లెక్కి పోయినాడు. ముందు వరండా వుంది. పక్కన మూడు గదు లున్నయి. రెండు గదులు మూసి వున్నయి. ఒక గదిమట్టుకు తెరిచిఉంది.

తెరిచివున్న గదివాకిట్లోకి వెళ్ళాడు. ముందు అడుగు పెట్టటానికి సంకోచించాడు. ఎందుకొచ్చిందీకూడా మరచి పోయి అట్టే నిలబడిపోయినాడు.

ఆ గదిలో 17, 18 యేండ్ల పిల్ల వయ్యారంగా పడుకొని పాటలపుస్తకం చదువుకుంటూంది. ఆమె ఒక తెల్లమల్లు రెవిక తొడుక్కొని ఉంది. ఆ తెల్లని రెవికమీద 3, 4 పేటల గడియారపు గొలుసు జెఱ్ఱిపోతులాగా మెరుస్తూ పోయి పోయి అమాంతంగా ఆ మబ్బురంగు పమిటచెరుగుల్లో పడి మునిగిపోయింది.

నారాయణమూర్తికి ముఖమంతా గూడా పూర్తిగా కనిపించలేదు. ఒక యెఱ్ఱరాళ్ళ దిద్దు, ఒక మెరమెరలాడే బుగ్గ — చూస్తే లేతలేత కండెలు జ్ఞాపకం వచ్చినయి, నారాయణమూర్తికి — బెంగాలీ బొమ్మల్లో మోస్తరుగా సగం తెరుచుకొని సగం మూసుకొని వున్న ఒక కన్నూ, యివిమాత్రం కనబడ్డయి. వెంటనే నారాయణమూర్తికి love at first sight అయ్యింది.

ఒక నిమిషమో అరనిమిషమో గడిచింది, ఆమెకు ఒక విధమయిన మగ వాసన కొట్టినట్టుంది, వాకిలివంక చూచింది. చూస్తూండగానే చెయ్యి దానంతట అది వెళ్ళి పమిటను సరిగా సద్దింది. ఆమె వెంటనే లేచి గదిలో ఒక మూలకు నక్కటానికి పోయింది.

నారాయణమూర్తికి తను వచ్చినపని అప్పుడు స్పృహకు వచ్చింది.

"ఏమండీ, ఇక్కడ అద్దెకు యిచ్చే గది యేది?" అన్నాడు.

పిల్లలమర్రి బాలకృష్ణశాస్త్రి

"దీని పక్కది." – ఆమె నోటినుండి వచ్చిన ఆ వొక్కముక్కనూ నారాయణ మూర్తి గొప్ప సంగీతంలోని సంగతులు విన్నట్టు విన్నాడు.

నారాయణమూర్తికి గది చూడటం అనవసర మనిపించింది. అయినా ఏదో వొకటి చెయ్యాలి కనక ఆ గదివాకిలి దగ్గరికి వెళ్ళి తలుపు నెట్టాడు. తలుపు రాలేదు. ఇంతలోనే గడియ తీసినట్లు చప్పుడయింది. తలుపు తెరిచేటప్పటికి గడియ తీసి త్వరత్వరగా వెళ్ళుతూన్న ఆ పిల్ల కనిపించింది. నారాయణమూర్తి వంక ఒక అరక్షణమో పాతికక్షణమో చూచి తలుపు దగ్గరగా వేసుకుంది. నారాయణమూర్తికి ఆ చూపులతోనే ఆశలు అంకురించినయి.

గది ఏం చూస్తాడు? తన చూపులన్నీ ఆ తలుపుమీదనే నిలిచిపోయినయి. గది తనది అయినట్టే భావించుకున్నాడు. గదికి ఒక్కటే కిటికీ వున్నప్పటికీ గాలీ వెల్తురూ పెద్ద అవసరాలుగా తోచలేదు.

గదిలో ఒకటి రెండు పెట్టెలూ, మాసిన కొన్ని చీరెలూ, రవికలూ, ధోవతులూ, అవీవున్నయి. బహుశా గది ఖాళీగా వుందికదా అని అదిగూడా వాడు కుంటూన్నట్టున్నారు.

గది చూడటం కొంచెం యెక్కువ కాలమే పట్టింది. ఇంకా వుంటే బాగుండదని, ప్రయోజనంకూడా లేదని గ్రహించుకుని, వరాండాలోకి వచ్చాడు. ఇందాక తెరిచివున్న తలుపులుగూడా మూసి ఉన్నయి.

కొంచెం నిస్పృహతో మేడదిగటానికి మెట్లదగ్గరకు వెళ్ళాడు. మళ్ళీ ప్రపంచకాన్ని వుద్ధరించే ఒక గొప్ప idea తట్టినవాడిలాగా వెనక్కి వచ్చి "ఏమండీ, యీ గదికి అద్దె యెంత?" అని అడిగాడు.

నారాయణమూర్తి వాళ్ళు యింటివాళ్ళు కారనీ, వాళ్ళుకూడా అక్కడ అద్దెకు వున్నారనీ అలోచించకపోలేదు. కాని అప్పుడు అంతకంటె వేయదగ్గ ప్రశ్న కనిపించలేదు.

"ఇంటివాళ్ళు ఎదురుగుంటా వున్న ఇంట్లో వున్నారు"అని జవాబొచ్చింది.

నారాయణమూర్తికి యీ మాటలు తలుపుకు చాలా దగ్గరనుంచి వచ్చినట్లు ఉన్నయి. అంతటితో ఆ పెద్ద idea కాస్తా చల్లారిపోయింది. తటతట మని పెద్ద చప్పుడు చేసుకుంటూ మెట్లు దిగాడు—బహుశా తాను యింతటితో వదిలాడని చెప్పటానికని గామాల్ను.

*　*　*

నారాయణమూర్తి యింటివాళ్ళను అద్దె అదీ కనుక్కున్నాడు. సూచనగా తక్కిన భాగాల్లో అద్దెకున్నవాళ్ళెవరో కూడా కనుక్కున్నాడు. గదికి ఒక రూపాయి బయానా యిచ్చి గది తనకు ఖాయం చేసుకొని బసకు బయలుదేరాడు.

దారిలో ఆలోచన మొదలుపెట్టాడు. చదువుకోటానికి వచ్చినవాడికి 12 రూపాయల అద్దె యెక్కువే. అందుట్లో తన తండ్రి గుంటూరులో బి. ఏ. చదవమంటే ఒప్పుకోకుండా పట్నం వచ్చి ఇంతడబ్బు ఖర్చుపెడితే ఏమంటాడో ? ఇంకొకర్ని కలుపుకోవాలె. తప్పదు. ముంద స్తిగా బయానా యివ్వటం సమంజసంగా లేదు. అయినా మిగిలిన తర్వాత చేసేది ఏమీ లేదు కనక త్వరగా వచ్చి గదిలో ప్రవేశించటం మంచి దనుకున్నాడు. తర్వాత room-mate కుదరడా ? కుదరకపోతే అప్పుడే చూసుకుందా మనుకున్నాడు.

ఇంతలోనే ఆమె విగ్రహం తన కళ్లకు కట్టిన ట్లయింది. ఆమె అట్లానే పడుకొని చదువుతూంది. ఆమె కళ్ళల్లో ఒక విధమయిన దీనత్వం కనిపించింది. వాళ్ళది బెజవాడట. ఆమె భర్త secretariat లో గుమాస్తాట. గుమాస్తా లందరికి ఉండే సామాన్య విశేషం ఏమిటంటే 50 సంవత్సరాలన్నా వుండటం. ఈ గుమాస్తాకు కనీసం 45 సంవత్సరాలన్నా వుండకపోవు. మన సంఘంలో చిన్న పిల్లల్ని ముసలివారికి యివ్వటం, ఇట్లాంటి దురాచారాలు చాలా వున్నవని తెలుసు కాని యింత ఘోరంగా పరిణమిస్తయి అనీ, యింతమంది బ్రతుకులు పాడు చేయగల వనీ నారాయణమూర్తి యిప్పటివరకూ వూహించుకోలేదు. ఇప్పుడు తన అనుభవంలోకి వచ్చిన ట్లయింది. ఆ దురాచారా లన్నిటికీ తాను ఒక్కడూ ఎదురుకుండా నిల్చున్నట్లయింది. తనలో ఉన్న శక్తులుకొన్ని అట్లా పారేశి ఇదంతా ఒక్కసారిగా ఆపేద్దా మన్నంత వుత్సాహం పుట్టింది. ఆ కళ్ళలో దీనత్వం పోగొట్టటానికి వేరేమార్గం కనిపించలేదు. తాను చేయగలిగింది ఒకటీ వెంటనే చేశాడు. అది యేమిటంటే పెట్టె బేడాతో గదిలో ప్రవేశించటం.

* * *

రాత్రి 7 గంట లయింది. నారాయణమూర్తి వరండాలో పచారు చేస్తున్నాడు. మెట్లెక్కి యెవరో వస్తున్నారు. 23,24 సంవత్సరముల యువకుడు. సూటు, హాటు, బూట్లు వున్నయి; సుందర విగ్రహం, జబర్దస్తీ మనిషి.

నారాయణమూర్తి వచ్చిందెవరో వెంటనే గ్రహించుకున్నాడు. ఎందుకో నిస్పృహ కలిగింది. తప్పకుండా ఆమె భర్తే అయివుంటాడు. మన దురాచారాలు ఎట్లా వున్నా యీ విషయంలో మటుకు ఆమెను ముసలి మొగుడికి యిస్తే బాగుండేది అని తోచింది. ఆమె భర్తను అప్రయత్నంగా తనతో పోల్చుకున్నాడు. తనఖద్దరులాల్చీ, తన ఖద్దరుధోవతీ, తన చామనచాయ రంగూ పోటీలో ఎంత మాత్రమూ నిలవవని నిశ్చయించుకున్నాడు.

అతను వచ్చే రావడంతోటే నారాయణమూర్తికొత్తముఖంచూచి పలకరించాడు.

"ఈ గదిలో ప్రవేశించారా యేమిటి?"

"అవునండి," అని నెమ్మదిగా జవాబు వచ్చింది. నారాయణమూర్తికి ఒక విధమయిన పికరు యేర్పడ్డది. ఎందుకో తన సంగతి అంతా తన ప్లాను లన్నీ, ఆమె భర్త కని పెట్టేశా డని అతనికి తోచింది. మాట్లాడటానికే సిగ్గుపడుతున్నాడు.

"మీరు వొక్కరేనా?" అన్నాడు ఆమెభర్త.

ఇక్కడ ఒక చిన్న అబద్ధం ఆడితే క్షేమ మనుకున్నాడు నారాయణమూర్తి.

"కాదు, ఇంకోరుకూడా వున్నారు."

"మం దేవూరు?"

"గుంటూరు."

నారాయణమూర్తి మాట్లాడ టానికి జంకుతున్నా డని ఆమె భర్త గ్రహించాడు. అడగదలచుకున్న ప్రశ్నలు యింకా చాలా వునప్పటికీ అంతటితో కట్టిపెట్టి తన గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు వేసుకున్నాడు. లోపల భార్యాభర్తల సంభాషణ అస్ఫుటంగా వినపడ్డది నారాయణమూర్తికి.

నారాయణమూర్తికూడా లోపలికివెళ్ళి తలుపు వేసుకున్నాడు. పక్క పరిచి కొంచెంసేపు పడుకున్నాడు. నిద్రపట్టలేదు.

నారాయణమూర్తికి మళ్ళీ ఒక ఊహ తట్టింది. రెండు గదులకూ మధ్య ఒక వాకిలుంది. ఆ వాకిలి దగ్గరకు వెళ్ళాడు. అదృష్టవశాత్తూ ఆ తలుపుచెక్కల్లో అక్కడక్కడ సందు లున్నాయి. ఓ కన్నుతో ఓ సందుగుండా చూశాడు. మనుష్యులు యెవరూ కనిపించలేదు. చక్కగా పక్క వేసిన మంచం కనిపించింది. ఇంకో సందులోనుంచి చూచాడు. ఒక పక్కగా రెండు పీటలమీద కూర్చున్నారు భార్యాభర్తలు; మధ్య వెండికంచంలో అన్నం పెట్టుకొని తింటున్నారు. కొంతసేపు చూడగా చూడగా విసుగేసింది. "ఛా! ఏమిటీ అవస్త!" అని వచ్చి పడుకున్నాడు. కాని నిద్ర పట్టలేదు. పదినిముషాలు అయింది. ఒక అరగంట గడచినట్టుగావుంది నారాయణమూర్తికి. ఎవరో పక్కమీది నుంచి నెట్టినట్టుగా వెళ్ళి మళ్ళీ చూశాడు.

ఆమె భర్త కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఆమె దగ్గరగా నిల్చుని నోట్లో సిగరెట్టు పెడుతూంది. నిప్పుపెట్టె గీచి వెలిగిస్తూంది. నారాయణమూర్తి నాగరికత యింకా సిగిరెట్లు కాల్చటందాకా రాలేదు. తెల్లవారగానే ఒక గోల్డుఫ్లేకుపెట్టె కొనుక్కొచ్చి అలవాటు చేసుకోటానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఆ రాత్రి నారాయణమూర్తి ఆందోళనకు అంతులేదు. అక్కడ వాకిలి దగ్గర నిల్చుని చూడ్డానికి మనోధైర్యంలేదు; ఇక్కడ పక్కమీద పడుకొని నిద్రపోవటానికి మనస్కాయి లేదు. చివరకు ఆమె లాంతరు తీసేవరకూగూడా అట్లా నే

గడిపాడు. ఏమీ కనపడకపోయినా చీకట్లో కూడా కొంతసేపు వాకిలిదగ్గర నిల్చుని చూపుకూడా సగం చెడగొట్టుకున్నాడు. చివరకు అయిష్టంతో వచ్చి పక్కమీద పడుకున్నాడు. కాని రాత్రంతా నిద్రలేదు.

నారాయణమూర్తికి పెద్ద అఘాతంలో పడటయింది. పగలు తీరికలేదు, రాత్రి నిద్రలేదు. అమె తన్ను ప్రేమిస్తున్నదా లేదా అనే మాట నిర్ధారణ చేసుకోటానికి వీల్లేకుండావుంది. ఆమె మొదటిరోజున తన్ను చూచిన చూపులతో అప్పుడప్పుడు చూస్తూ వుండటంవల్ల ఆశలు మరల మరల పుట్టుతున్నయి.

భర్త ఆఫీసుకు వెళ్ళంతర్వాత యెప్పుడన్నా వరండాలోకి బజారు మొహం చూడ్డానికి వస్తుంది. అప్పుడు నారాయణమూర్తి కొంచెం వారవాకిలిగా వేసి ఆమె వంక చూస్తాడు. ఆమె యెప్పుడన్నా అకస్మాత్తుగా నారాయణమూర్తివంక చూచికూడా చూడనట్టుగానే నిల్చుంటుంది. ఇట్లా కొంతసేపైనతర్వాత నారాయణమూర్తి వూరుకోక ఏదో పనివున్నవాడిలాగా వరండాలోకివస్తాడు. దాంతో ఆమె గదిలోకి పరిగెత్తుకొని వెళ్ళి తలుపు వేసుకుంటుంది. అప్పుడు నారాయణమూర్తికి యెందుకు వరండాలోకి వెళ్లానా అనిపిస్తుంది. కాని చేసేది ఏమీలేదు. మళ్ళీ తలుపుల సందుల్లోంచి చూడటం.

నారాయణమూర్తికి ఒక పెద్ద అనుమానం, తను తలుపుసందులోంచి చూస్తున్నది ఆమెకు తెలుసునా తెలియదా అని. పూరికే అదే పనిగా చూడటం నిరుత్సాహంగా వుంది. ఆమెకు తెలియజేయటం ఎట్లా? ఒకవేళ ఆమెకు యిదివరకే తెలిసివుంటే అది నిర్ధారణ చేసుకోటం యెట్లా?

ఆమెజాకెట్టుమార్చేటప్పుడూ అప్పుడూ ఒక్కసారి తలుపువంక చూస్తుంది, యెవరన్నా వున్నారేమో అన్నట్టుగా. అప్పుడు నారాయణమూర్తి ఆమెకళ్ళు తనకళ్ళల్లోకి చూస్తున్నట్టుగానే భావించుకొని, కొంచెం సిగ్గుపడి పక్కగా నిల్చుంటాడు.

ఇట్లాంటి పట్టు సమయాల్లో యెప్పుడన్నా కాలితోనో వేలితోనే చప్పుడు చేస్తాడు. దాని ఫలితం చూస్తాడు. ఆమె చప్పుడు ఏమీ విననట్లుగానే తన పనిమీద వుంటుంది. చప్పుడు విననట్లా? విని కూడా విననట్లు నటించటమా? నిర్ధారణ చేయలేకుండా వున్నాడు నారాయణమూర్తి. కాని 99 పాళ్లు వినికూడా విననట్లే నటించట మనుకున్నాడు.

చూడగా చూడగా ఆమెకు తన యందు యేదో అభిప్రాయం వుంది అనే నిర్ధారణకు రాక తప్పిందికాదు నారాయణమూర్తికి. ఏ అభిప్రాయం వున్నా ఆడది కనక ఆమె ముందంజ వెయ్యలేదు. ఏ దారి తీసినా మొగవాడు తాను తీయవలసిందే. ఈ నిశ్చయాని కొచ్చిం తరువాత మంచి సమయంకోసం యెదురు చూస్తున్నాడు నారాయణమూర్తి. రోజుకు 99

మంచి సమయాలు వచ్చి పోతున్నాయి. కాని నారాయణమూర్తి ముందు ఒక్క అడుగూ పెట్టలేకున్నాడు.

ఒక స్టేజిలో అనుకున్నాడు—ఇప్పుడు ఒకర్ని ఒకరం ప్రేమించుకుంటున్నాం గదా, ఒకరి దగ్గిరగా ఒకరం వున్నాం గదా, ఇంకేం కావాలి? యీ విధంగా సర్వకాలం వుంటే చాలదా? ఆమెనూ, ఆమె జీవితమునూ అనేక కష్టాలపాలు చేయటం యెందుకు? ఆత్మలు యేకీభవించటం గాని కావాలిసింది, శరీరవాంఛ కాదు. కాని ఆమె యింత లోతుగా ఆలోచిస్తుందా? ఆమెది ఇంతకూ శరీర సంబంధమైన ప్రేమ కావచ్చును. ఇందాకా తీసుకువచ్చి నా ఆత్మను ప్రేమించమంటే, ఆమె నన్ను అప్రయోజకపు వాజమ్మ ననుకుంటుందేమో? కావున ప్రేమసముద్రంలో నిండా మునగాలిసిందేనని నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఒక వేళ ఆమె మూర్ఛించి, ఆమె అంతట ఆమె తన అవస్తను కనికరించి, భర్తలేని సమయంగా చూచి, యే మధ్యాహ్నమో, మధ్య తలుపుదీసుకొని అమాంతంగా తనగదిలో ప్రవేశించటానికి వుద్దేశిస్తుందేమో? అప్పుడు తలుపుగొళ్ళెం వేసి వుంటే ఆటంకంగా వుంటుందని తనవైపు గొళ్ళెం తీసే వుంచుతున్నాడు. కాని అట్లాంటి దేమీ సంభవించలేదు.

* * *

నారాయణమూర్తి ఆ గదిలో ప్రవేశించి 15 రోజు లయింది. రెండురోజుల మట్టీ ఆమె కొత్తమార్గం అవలంబించింది. భర్త ఆఫీసుకు వెళ్ళగానే పైగది తాళం వేసి కిందనే ఆ అరవవాళ్ళతో మాటా పలుకూ ఆడుతూ కూర్చోటం, భర్త సాయంత్రం రాగానే అప్పుడు పైకి రావటం. ఆమె యీ మార్గం అవలంబించగానే మేడ అంతా బావురుమంటూంది నారాయణమూర్తికి. అయినా యే నిమిషాన పైకి వస్తుందో అవకాశం తప్పిపోతుందని నారాయణమూర్తి ఒక్కడే బిక్కు బిక్కు మంటూ కాపలా కాస్తూ కూర్చోటం.

ఆరోజు సాయంత్రం అయిదు గంటలయింది. ఇక విసుగేసి బీచీకన్నా పోదాం అని నారాయణమూర్తి ముస్తాబై బయలుదేరాడు. మెట్లదగ్గిరదాకా వెళ్ళేటప్పటికి ఆమె మెట్లెక్కి వస్తూంది.

ఆమె స్నానం చేసి వస్తూన్నట్లుంది; చీరె అదోవిధంగా కట్టుకుంది; రెవిక లేదు. నారాయణమూర్తి యెదురుపడగానే మెట్లు దిగిపోకుండా తానే వెనక్కు వచ్చాడు. ఆమె వచ్చి గదిలో జొరబడ్డది. తలుపు వారవాకిలిగా వేసుకుంద.

ఇంతకంటె మంచి సమయం దొరకదని నారాయణమూర్తి అనుకున్నాడు. కాని ధైర్యంలేదు. తాళంతీసి తన గదిలో ప్రవేశించి, తలుపుసందుల్లోంచి చూచాడు. ఆమె తెల్లని యిస్త్రీ చీరెతీసి కట్టుకుంటూంది. నారాయణమూర్తి చేతులూ

"వెధవ మొహం నువ్వూ, మళ్ళీ ఎప్పుడైనా ఈ బజార్న కాళీ జేబుల్తో వచ్చా వంటే జాగర్త!"

కాళ్లూ గజగజ వణికినయి గుండె గబగబ కొట్టుకుంటూంది. వొళ్ళంతా వేడెక్కి ముక్కుల్లోంచి వేడి ఆవిరి బయటకు వస్తూంది. ఆ వుద్రేకంలో తలుపుమీద స్ఫుటంగా కొట్టాడు. పెద్దచప్పుడు అయింది. ఆమె తలుపువంక ఆదేపనిగా చూస్తూంది. నారాయణమూర్తికి వున్న అనుమానాలన్నీ పోయినయి. చేస్తే యేదన్నా వెంటనే చెయ్యాలె నని అనుకుని, చప్పున గదికి తాళంవేశాడు. తాళం వెయ్యటంలో వుద్దేశ్యం యేమిటో అతనికే తెలియదు. వెనకాముందూ ఆలోచించకుండా కూడా బయలుదేరాడు. ఆ గది వాకిలి పక్కకుండా నడుస్తూ ఆగకుండా సరాసరి మెట్లదగ్గిరికి పోయినాడు. మెట్లు సగం దిగాడు.

అక్కడ ఆగి తన పిరికితనానికి తన్నే నిందించుకున్నాడు. వాకిలి పక్కగుండా వస్తూన్నప్పుడు తలుపుసందుకుండా ఆమె కనిపించింది. ఆమె చీరె కట్టుకోటం అయింది. ఇంకా జాకెట్టు తొడుక్కోలేదు. బహుశా జాకెట్టుకోసం గామాలును పెట్టెలో వెతుకుతూంది. అప్పుడు అంత మంచి అవకాశాన్ని పోగొట్టుకోటం యేమీ బాగాలేదు.

మళ్ళీ ధైర్యంతెచ్చుకొని చప్పుడు కాకుండా మెట్లెక్కటం మొదలుపెట్టాడు. మెల్లిగా ఆమెగదిదగ్గిరికి వెళ్ళి తలుపు తెరిచాడు. ఆమె వంగుని పెట్టె సవిరిస్తూనే వుంది. చప్పుడు కాకుండా గదిలో ప్రవేశించాడు. కాళ్ళు వాటంతట అవే పోతున్నవి. అవి అతని అధీనంలో

వుంచేమటుకు వాటిని వెనక్కి నడిపించే వాడే. కాని అతనికి తన మతి పనిచేస్తూన్నట్లు కనిపించలేదు. ఇదంతా కలలో జరుగుతూన్నట్లుంది.

అట్లా ఆమెకు తెలియకుండా నిశ్శబ్దంగా నారాయణమూర్తి కాళ్ళు నారాయణమూర్తిని ఆమెదగ్గరకు తీసుకువెళ్ళితే, నారాయణమూర్తి చెయ్యి వెంటనే గజగజ వణకుతూ దానంతట అదే ఆమె భుజంమీదికి పోయి వాలింది.

ఆమె బుజానికి చెయ్యి తగలగానే వులిక్కిపడటం - వెనక్కి తిరిగి నారాయణమూర్తినిచూడటం-కెవ్వుమని అర్థం లేని పెద్దకేక వెయ్యటం - ఒక్కసారిగా జరిగినయి. సామాన్యంగా ఒక తాచుపాము మీదపడితే మానవుడు వేసే కేక వేసింది. ఆ బజారు అంతా వినపడి వుండవచ్చును.

నారాయణమూర్తి యేదో మాట్లాడాలని అనుకున్నాడు కాని అతని నోరు యెదురు తిరిగింది.పాపం కళ్ళతో మటుకు ఒక క్షణం చూస్తూ నిల్చున్నాడు. ఆమె గూడా ఆ క్షణకాలంలో నారాయణమూర్తి కాళ్ళు వణకటం, చేతులు వణకటం, నోట మాట లేకపోవటం, ఆ బిక్కమొహం, ఆ కళ్ళూ చూచి వుండొచ్చు.

ఇంతలోనే యెవరో మెట్లెక్కి వస్తున్నట్లు చప్పుడయింది. నారాయణమూర్తి ఆలోచించటానికి టైములేదు; ఆలోచించే స్థితిలోగూడా లేదు.

అమాంతంగా తన గదిలోకి వెళ్లే తలుపుగడియ చప్పుడుకాకుండా తీసుకొని గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు వేసుకున్నాడు

మరుక్షణమే ఒక అరవావిడా, దాసీ లక్ష్మి గదిలో ప్రవేశించారు. ఆ అమ్మాయిని చూచి "యెన్నప్రమాదం ?"అంది అరవావిడ.

ఇవతల గదిలో నారాయణమూర్తి సగం ప్రాణంపోయి వున్నాడు. కాని అవతల గదిలో యేమి జరుగుతూందీ ఆలకిస్తూన్నాడు. తన బతు కంతా ఆ అమ్మాయి చేతిలో వుంది. కాని ఆమె తన గౌరవం కాపాడుతుం దని యేమీ ఆశ లేదు; కాపాడటానికి ఆమెకు తగిన కారణాలూ లేవు. అన్నిటికీ సిద్ధమయి కూర్చున్నాడు. ఆమె జవాబు కోసం కొనవూపిరితో నిరీక్షిస్తున్నాడు.

ఆమె జవాబు చెప్పటానికి కొంచెం అవకాశం తీసుకుంది. దాసీ లక్ష్మి ''ఏమి, అమ్మగారూ, అంత కేక వేసినారు ?'' అంది. ఆమె తొణకకుండా జవాబు చెప్పింది, "ఏమీ లేదు. యీ పెట్టెలో గుడ్డలు సర్దుతుంటే తేలు కనిపించింది నా వేలుకు అంత యెడంగా పోయింది, భయం వేసి కేక వేశాను. తేలు నన్ను కుట్టిం దనే అనుకున్నాను. తేలు అంటే నాకు తగని భయం. గుడ్డల్లోకి యెటు పోయిందో మళ్ళీ కనిపించలేదు."

నారాయణమూర్తికి ప్రాణాలన్నీ లేచి వచ్చినయి. కాని యెవరన్నా ఆమెను

నమ్మక తన గదిలోకి వచ్చి చూస్తారేమో నని భయంగానే వుంది. తాను గదికి తాళం వెయ్యటంగూడా బాగానే వుందను కున్నాడు. అయితే ముఖ్యమయిన భయం మటుకు పోయింది ఆమె జవాబుతో. ఆమె కరుణ హృదయాన్ని యెంతో మెచ్చుకున్నాడు. ఆమెకు మనస్సులో యెన్నో నమస్కారాలు అర్పించు కున్నాడు.

అవతల గదిలో వచ్చినవా రిద్దరూ జాగ్రత్తగా పెట్టె అంతా ఖాళీ చేసి చూశారు. గుడ్డలన్నీ దులిపారు. తేలు కనిపించలేదు. ఆమె "ఆ తేలు యెటో తప్పించుకుపోయింది. మీ కెందుకు శ్రమ వూరుకోండి" అంది. వారు గూడా వెత కటం ఆపి వెళ్ళిపోవటానికి సిద్ధమయి నారు.

నారాయణమూర్తికి వారు గది ఖాళీ చేసి పోవటం తప్ప మిగతా వెతకటం, దాంటో యెక్కువవుత్సాహం లేదు. కాని వారు ఖాళీ చేయగానే ఆమె కూడా మధ్య తలుపు గడియవేసి బయట తలుపు తాళం వేసి వారివెంబడే కిందికి వెళ్ళిపోయింది.

నారాయణమూర్తి తాను ఖయిదీని అయిపోయినానని తెలుసుకున్నాడు. తాను ఖయిదీగా వుండటం ఆమెకుతప్ప యిత రులకు తెలియదు. ఆమె అట్లా తాళం వేసి పోయిందికదా; తన్ను యేమి చేస్తుంది? ఎందుకైనా సిద్ధంగా వున్నాడు నారాయణమూర్తి.

ఆరోజు గడచిపోయింది. మరునాడు ఆదివారం అయింది. ఆమె భర్తకు ఆఫీసు లేదు; యింట్లోనే వున్నాడు.

రెండుగంటల షుమారుకు బాపట్ల హోటలునుంచి ఒక మనిషి వచ్చాడు.

"ఏమండీ యీ గదిలో వుండే ఆయన యేమైనాడు? నిన్నరాత్రి భోజనానికి రాలేదు, యివాళ్ళ రాలేదు, అన్నాడు.

"ఏమో తెలియదు. నిన్న సాయింత్రం నుంచి గది అట్లా తాళం వేసివుంది," అన్నాడు ఆమెభర్త. ఆమె మాట్లాడక సంబంధం లేనిదానిలాగా వింటూ నిల్చుంది. హోటలువాడు వెళ్ళి పోయినాడు.

అంతే — మళ్ళీ నారాయణమూర్తి సంగతి యెత్తినవారు యెవరూలేరు. ఆమెకు మనస్సులో ఏమి వుందో ఏమో యెవరికీ తెలియదు. మనిషిమటుకు మామూలుగాకాక అదోవిధంగా పరధ్యా నంగా ఇంటిపనులు చేస్తూ ఉంది.

నారాయణమూర్తి అంతా చూస్తూనే వున్నాడు. కాని సాయంత్రం వచ్చే టప్పటికి నిల్చోటానికీ కూర్చోటానికీ గూడా శక్తిపోయింది. నారాయణమూర్తి ఆ గదిలోనే మెల్లిమెల్లిగా తన ప్రాణాలు అర్పించటానికి సిద్ధంగా వున్నానని మొదట్లో అనుకున్నాడు గాని రానురాను అతని మనోనిశ్చయం పోయింది. తింటానికి యేమి లేకపోంగా పైగా తాగ టానికి మంచినీళ్ళన్నాలేవు. యెవరన్నా

యిన్ని గుక్కెడు మంచినీళ్ళు యిస్తే బాగుండునని తోచింది. శోషపోయి గదికి అడ్డంగా పడ్డాడు. పొద్దూకిందో తెల్లవారిందోగూడా తెలియదు.

భార్యాభర్తలు భోంచేసి పడుకునే టప్పటికి 10 గంట లయింది. మామూలుగా ఆమెకు ముందు నిద్రపట్టేది, తర్వాత భర్త నిద్రపొయ్యేవాడు. ఇవ్వాళ్ళ ఆమెకు నిద్రపట్టలేదు; నిద్రపోవా లని ప్రయత్నంగూడా చేయలేదు. 11 గంటల షుమారుకు భర్త నిద్రపోయినాడు.

భర్త నిద్రపోయిం తర్వాత గూడా ఒకగంట వూరుకుంది. అప్పుడు ఆమె మెల్లిగా పక్కలోనుంచి లేచింది. ఒక వెండి గిన్నెలో చల్లాఅన్నం కలుపుకుంది, ఒక గ్లాసులో మంచినీళ్ళు తీసుకుంది. చప్పుడు కాకుండా తలుపు గడియతీసి నారాయణమూర్తి గదిలో ప్రవేశించింది. పడివున్న నారాయణమూర్తిని చూచింది; నిద్రపోతున్నా డని అనుకుంది.

నాయణమూర్తికి ఆమె వచ్చింది తెలియదు. కాని ఆమెదగ్గిరికి వెళ్ళగానే ఎవరో వచ్చినట్లు స్పృహకలిగింది. కళ్ళు తెరిచి చూచాడు; ఆమె విగ్రహం కనిపించింది. అదేదో తన మతిభ్రమ అనుకుని మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఆమెగుండె నీరైపోయింది. చావటానికి సిద్ధంగా వున్నా డనుకుంది. చేతులు పట్టుకుని మెల్లిగా కూర్చోపెట్టి, ఆ వెండిగిన్నె నోటిదగ్గిర పెట్టింది. నారాయణమూర్తి అన్నంవాసన కొట్టగానే మళ్ళీ కళ్ళుతెరిచాడు. తన మతిభ్రమ కాదు. ఆమెయే తన ప్రాణం కాపాడటానికి స్వయంగా వచ్చింది అని తెలుసుకున్నాడు. ఆమెకు నమస్కారం పెట్టి యేదో మాట్లాడపోయినాడు. ఆమె వద్దు, ముందు అన్నం తినమని సౌజ్ఞచేసింది.

ఆ గిన్నెలో అన్నం తిన్నాడు. ఆ గ్లాసులో మంచినీళ్ళు తాగాడు. శోషలో నుంచి తెప్పరిల్లుకున్నాడు. ఆమెకు నమస్కారం చేసి కాళ్ళు పట్టుకుని "మీరు నన్ను క్షమించాలె" అన్నాడు.

ఆమె కొంచెం దూరంగా వెళ్ళింది, మాట్లాడలేదు.

"మీరు నాగౌరవమూ నా ప్రాణాలూ కాపాడారు. నేను మీ ఋణము తీర్చుకోలేను," అన్నాడు.

"నేను ఇక్కడ నిల్చోటానికి వీల్లేదని మీకు తెలుసును, నా బుద్ధికి సమ్మతి లేకపోయినా పాపభీతివల్ల వచ్చాను. మీరు సోదరీభావంతో చూడటమే మీరు నాకు చేయతగ్గ ప్రత్యుపకారం. ఇక యిక్కడ వుంటే నా కాపరానికే ముప్పువస్తుంది, నేను పోతాను," అన్నది ఆమె.

"నావల్ల మీకు ఇకముందు ఎట్టి ఇబ్బందీని రాదు, అది మీరు నమ్మండి. కాని మిమ్మని సోదరీభావంతో తలుచుకుంటాను అని చెప్పటానికి సంకోచిస్తుంది నా అంతరాత్మ. మిమ్మని ఒక

దేవతవలె స్మరించుకుంటాను. నేను బతికి వున్నంతకాలమూనూ మిమ్మల్ని ఒకటి కోరుతాను; మీ పేరు నాకు తెలియదు, మీ నోటినుండి వింటానికి కుతూహలం పడుతున్నా" అన్నాడు.

"నా పేరు శ్యామల. మీ గది తాళం చెవి నాకివ్వండి, ఇక నేను వెళ్ళాలి; ఏదో కదిలినట్టు చప్పుడు అవుతున్నది," అని ఆదుర్దాపడ్డది శ్యామల.

నారాయణమూర్తి వెంటనే తాళంచెవి తీశాడు, శ్యామలచేతికి తన చెయి తాకుతుందేమో అన్నట్లుగా మెల్లిగా ఇస్తూంటే శ్యామల నారాయణమూర్తి చేతిలో తాళంచెవి లాక్కుని అవతల గదిలోకి మాయమయిపోయింది. శ్యామల చెయ్యి తన చేతికి తాకగానే నారాయణమూర్తికి ఒక మెరుపు మెరిసినట్టుగా వొళ్ళంతా చలించింది.

నారాయణమూర్తికి వెంటనే వొళ్ళు తెలియని నిద్ర పట్టింది. బాగా తెల్లవారిం తర్వాత నిద్రలేచాడు. తన గది తలుపు తీసివుంది. తాళం, తాళంచెవి గడపలో పెట్టి వున్నై.

*   *   *

నారాయణమూర్తి ఆరోజు స్నానం చేసి వెళ్ళటం మళ్ళీ మర్నాడు మధ్యాహ్నందాకా రాలేదు. వెంకటేశ్వరా హాస్టల్లో గది కుదుర్చుకొని సామాను తీసుకు వెళ్ళడానికి బండితో సహా వచ్చాడు.

వాకిట్లో ఇంకో బండి వుంది. దాంట్లో శ్యామల భర్త సామాను పెట్టుతున్నాడు. నారాయణమూర్తిని చూసి పలకరించాడు.

"ఏమండోయ్, మీరుగూడా బండి తీసుకొచ్చారు. మీరుకూడా ఖాళీ చేస్తున్నారేమిటి? సరే. మనిద్దరికీ ఒకసారే కుదిరిందే లగ్గం! మీ రెందుకు అప్పుడే వెళ్తున్నారు?" అన్నాడు.

"నాకు Room-mate కుదరలేదు. అద్దె ఎక్కువ అవుతుందని వెంకటేశ్వరా హాస్టల్లో చేరానండీ" అన్నాడు నారాయణమూర్తి.

ఈ మాటలు అంటూండగానే శ్యామల లోపలినుంచి తాటాకుల బుట్టలో యీడీలు పెట్టుకొని వస్తూవుంది. ఆమెకుకూడా నారాయణమూర్తి అన్నమాటలు వినపడినయి.

ఆమెతో భర్త అన్నాడు, "చూచావా! ఆయనగారుకూడా ఇప్పుడే ఖాళీ చేస్తున్నారట. ఏదో సమ్మె కట్టామని ఇంటివారు అనుకుంటారేమో. పోనీయి మనం వుండిపోదామా ఏం?"

"మీ ఇష్టం!" అని మాట్లాడకుండానే లోపలికి పోయింది.

అప్పుడు శ్యామల భర్త నారాయణమూర్తితో రహస్యంగా అన్నాడు, "మా ఆవిడి హడావిడి అండీ ఇదంతా. ఆడవాళ్ళు, రామరామ ఏ నిమిషాన ఏది అనుకుంటే అది అయితీరాలె, చచ్చి తీరాలె. మేం వెంకటరంగంపిళ్లే వీధిలోకి వెళ్తున్నాము — 25 నెంబరు. ఎప్పుడన్నా శెలవు రోజున అట్లా రండి కులాసాగా."